

בוני עולם (ע"ר)

מס' תשלומים	חיוב ראשון	סכום לחיוב חודשי
	___/___/___	

בקשה להקמת הרשאה לחיוב חשבון

מספר חשבון בבנק	סוג חשבון	סניף	בנק

קוד המוסד	אסמכתא / מס' מזהה של הלקוח אצל המוטב (ככל שיקים)
4 3 0 6 8	
שם המוסד (המוטב) בוני עולם (ע"ר)	
אם יישלחו על ידי המוטב חיובים שאינם עומדים בהגבלות שקבע הלקוח, הם ייחזרו על ידי הבנק, על כל המשמעות הכרוכות בכך.	

לכבוד _____
 בנק _____
 סניף _____
 ("הבנק")

הרשאה כללית, שאינה כוללת הגבלות.

או-

- הרשאה הכוללת לפחות אחת מההגבלות הבאות:
  - תקרת סכום החיוב - ש"ח. _____
  - מועד פקיעת תוקף ההרשאה - ביום ___/___/___

לתשומת לבכם: אי שיומן את החלופות המוצגות לעיל, מטעמה בחירה בהרשאה כללית, שאינה כוללת הגבלות. או החיים _____ מס' זהות: ח.פ. _____ ("הלקוח")

שם בעלי החשבון כמפיע בספרי הבנק

מבקשים בזה להקים בחשבוננו היל ("החשבון") הרשאה לחיוב חשבוננו, בסכומים ובמועדים שיופצאו לכם מדי פעם ע"י המוטב באמצעות קוד המוסד, בכפוף למגבלות שיופצאו לעיל (ככל שיופצאו).

כמו כן יחולו ההוראות הבאות:

- עליו לבקש מהמוטב את הפרטים הנדרשים לפי הבקשה להקמת ההרשאה לחיוב חשבוננו.
- הרשאה זו ניתנת לביטול ע"י הודעה בכתב מאותו לבנק, שתבצע לתוקף יום עסקים אחד לאחר מות הודעה לבנק, וכן ניתנת לביטול ע"י הוראת כל דין.
- נייה רשאים לבטל חיוב מסוים, ולכדי שהודעה על כך תימסר על ידי הלקוח אוטו תואם את מועד פקיעת התוקף שנקבע בהרשאה, או את הסכומים שנקבעו בהרשאה, אם נקבע.
- נייה רשאים לדרוש מהמוטב, בהודעה בכתב, לבטל חיוב, אם החיוב אוטו תואם את מועד פקיעת התוקף שנקבע בהרשאה, או את הסכומים שנקבעו בהרשאה, אם נקבע.
- הבנק אינו אחראי בכל הנוגע לשימוש שביצעו בענין המוטב.
- הרשאה שלא יושמה בה שימוש במועד הסתמך על 24 חודשים ממועד החיוב האחרון, בטלה.
- אם נענה לבקשתנו, הבנק ישלח בחתום לזכרונות הרשאה זו, במסגרת הוראות כל דין והסכם שבינינו לבין הבנק.
- הבנק רשאי להוציאנו מן ההסדר המפורט בהרשאה זו, אם תהיה לו סיבה סבירה לכך, ויודיע לנו על כך מיד לאחר קבלת החלטתו תוך ציון הסיבה.

אנו מסכימים בקשתו זו תושג לבנק ע"י המוטב.

חתימת הלקוח: _____

אישור הבנק

מספר חשבון בבנק	סוג חשבון	קוד מסלוקה

קוד המוסד	אסמכתא / מס' מזהה של הלקוח בחברה
43068	

לכבוד

בוני עולם (ע"ר)

ת.ד. 1560

בני ברק

03-7706400

קובלנו הוראות מ... לבקב חיובים בסכומים ובמועדים שיופצאו לנו מדי פעם בעצמם, ואשר מספר חשבוננו-בנק ייהיה נקוב בהם, והכל בהתאם למפורט בכתב ההרשאה.

רשענו לפני את ההוראות, ונעלם בהתאם כל עוד מבק החשבון יאשר זאת; כל עוד לא תהיה מניעה חוקית או אחרת לביצועו; כל עוד לא התקבלה אגלנו הוראת בטיל בכתב.

על ידי בעלי החשבון; או כל עוד לא תימצא בעל החשבון מן ההסדר.

אישור זה לא יפגע בתחייבותיכם כלפינו, לפי כתב השינוי שנחתם על-ידיכם.

מקור טופס זה, על שני חלקיו, יישלח לסניף הבנק, העתק חיטוט יימסר למשלכם.

בכבוד רב,

בנק

סניף

חתימה וחותמת הסניף

תאריך

תפילת גדולי ישראל לאור הנרות

ברגעים הנשגבים של הדלקת נרות חנוכה יעתירו עליכם גדולי ישראל ויזכירו את שמכם בתוספת בקשתכם, לישועות ולברכות.

מורן הגראי"ל שטיינמן שליט"א
 כ"ק האדמו"ר
 רבי דוד אבוהצירא שליט"א
 כ"ק האדמו"ר
 מרחמיסטריווקא שליט"א

הסגולה העצומה תפילת י"ג המוהלים

י"ג מוהלים ישפכו שיח ותחנונים בסגולה המפורסמת – עבוורך.

בזמן המסוגל לישועותזמן הברית הסגולה המפורסמת שכבר הושיעה רבים.

ביום ראשון של חנוכה, בראש חודש וב'זאת חנוכה'

תיקון זאת חנוכה בבית השונמית ובמירון

מניין תלמידי חכמים יערכו עבוורך תיקון מיוחד בזמן המסוגל

אשר בחנוכה יש מקום לעורך פקידת עקרים ועקריות כענין ראש השנה..." (בני יששכר בשם קדמונים ב' י')

ובמקומות המסוגלים המסוגלים במיוחד בבית השונמית ובציון הרשב"י

כל התורמים יוזכרו בתפילות ובסגולות חנוכה

1800-300-307

מרוסק, ולרפואתו. וכשהם ביקשו ממני שם ואפילו את זה לא היה לי לתת - חנקו אותי הדמעות לגמרי.

לסיפור שלי יש סוף טוב. סוף מתוק ונפלא. סוף שהוא התחלה של חיים חדשים, מלאי אושר וחיוכים. אל-חנן, קוראים לו.

ביום הראשון של חנוכה, כשהתינוק שלנו היה בן חודש ויומיים, הכנסנו אותו בבריתו של אברהם אבינו. כשהדלקתי את הנר הראשון שכב אלחנן לצידו, בסלקל, ותלה בי את עיניו הגדולות. על הניסים. ועל הנפלאות. שעשית... בימים ההם. ובזמן הזה. הקול שלי נחנק. זה היה רגע גדול מכפי שיכולתי להכיל. עמדתי מול הנר שלי וחשבתי על האור הגדול שחנן אותי בו האלוקים. חשבתי גם על כל אלו שכספי תרומתי, תרומת הנס, כמו שאנחנו מכנים אותה בבית, עושים את דרכם אליהם, והתפללתי גם עבורם. כל אלו שאף תינוק טהור מבט לא מביט בהם כשהם מדליקים את הנר.

על הניסים. ועל הנפלאות. שעשית, ושעתיד אתה לעשות. בימים ההם, ובזמן הזה.

אוי, אבא, מהר.

XXX

החיים שלנו! איך הם עומדים בזה, האנשים הגיבורים אלו, שנה אחרי שנה? שוב לקוות, ולהתאכזב, שוב לחלום, ולאסוף את השברים... מה הם רוצים בסך הכל? רק תינוק. חי, נושם, אמיתי. רק ילד. שילקק דבש מאותיות ויגזזו לו את תלתלי הזהב, שיפסע יחד עם אבא לבית הכנסת ויצעק 'אמן' בקול פעמונים. גם הם כבר רקמו חלומות, ודמינו, וראו מול עיניהם את הילד הזה, שעתיד לבוא, כמוני, ופעם אחר פעם פתחו את דלת הבית הריק וחזרו לחיות, כאילו לא היה כאן פעם חלום. איך אפשר, אבאלה, איך?

אבא שלי לא הבין למה אני מניח פתאום את ספר התהילים ושולף את הפלאפון בתנועה החלטית. כבר תרמנו לצדקה לפני הניתוח, כמובן. מה קרה פתאום עכשו? אבל אני הבנתי, וזה הספיק. היה לנו סכום כסף בצד, שחסכנו בחודשים האחרונים. יש הרבה הוצאות, אמרו לנו, ואנחנו רצינו להיות ערוכים.

לא חשבתי הרבה מדי. הרגשתי שזה בדיוק הדבר הנכון לעשותו. קודם כל שתהיינה הוצאות. שתהיינה. שנצטרך עגלה, וטיטולים, שיהיה לנו תינוק בידיים! לקחתי את הסכום הזה והעברתי אותו ישירות בתרומת אשראי לבוני עולם. זה לזכות הילד שלי, אמרתי בקול

נכון.

ידעתי בתאוריה ששום דבר לא בטוח, ויש כל מיני סיפורים, לא עלינו, וילד בריא ושלם זה בכלל לא דבר מובן מאלינו. אז הכנסתי לתיק גם ספר תהילים, וכל מיני דפים של תפילות שהשוויר הביאה מראש, וגם סגולה אחת ווידאתי שיש לי בכיס מספיק כסף. גם בשביל המונית שכבר צפרה למטה וגם כדי לתת שם לצדקה. שיהיה לזכותנו, בעזרת השם. שהכל יעבור בקלות ובשמחה ובבריאות ובנחת.

ידעתי, בודאי שידעתי, ששום דבר לא ברור ולא בטוח ולא מובן מאלינו. אבל שום דבר מכל הידיעה של קודם לא דמה במאומה למה שידעתי שעה קצרה אחר כך, מול דלת סגורה, ורופאים שועטים במסדרונות שלא מנדבים לך מילה רק הודפים אותך הצידה כי מה אתה מבין בשניות גורליות שחיים מפרפרים תלויים עליהן. אף אחד לא הסביר לי כלום. זה לא היה זמן להסברים. זו היתה מלחמה על החיים. על החיים החדשים, הרכים, הזעירים. החיים שכבר היו קרובים אלינו כל כך, ופתאום ריחף מעליהם סימן שאלה ענק. כמו שאמר רופא אחד שרץ על פני היחיד שזרק לי מילה ולא רק דהר מעלי עם פנים של מלאך המוות - שום דבר לא ברור, אדוני, שום דבר.

וככה עמדתי שם, לבדי, עם השום דבר לא ברור הזה, לא יודע את נפשי. לא יודע כמה זמן עבר עלי ככה. הייתי מעל הזמן ומעל המקום. באיזשהו שלב נפתחה הדלת, אבל גם אז לא הביט בי אף אחד. כמה רופאים רצו על פני ואני

שמעתי שהם מטיסים משהו לטיפול נמרץ. רק אחר כך קלטתי שה'משהו' הזה שהם רצו איתו בהיסטריה לטיפול נמרץ היה התינוק שלי. התינוק שלי שלא בכה, ולא השמיע שום קול בצאתו אל העולם, ואף אחד לא ידע אותה שעה אם הוא עתיד להשאר פה, בעולם החדש הזה, יותר משעות אחדות, או שעוד מעט קט והוא יעזוב אותנו, באותה דממה בה הגיע...

מדהים כמה מהר יכולים החיים להתהפך על פיהם. רק שעה אחת קודם היינו האנשים המאושרים בעולם. שנתיים וקצת לנישואינו. כבר הספקנו לדאוג, ולהלחץ, ולרצות חזק, ולהתפלל מעומק הלב. כבר הספקנו להקשיב לכל מיני סיפורים של אנשים אחרים, שלא נדע, שחיכו שש ושבע ושמונה שנים, וכאלו שעדיין מחכים, ולהצטמרר בפחד, שמא ואולי... כבר הספקנו אפילו לשים בצד את העלון האחרון של 'בוני עולם'. שלא נצטרך ושה' יעזור קודם, אבל אם חלילה כן...

כבר ידענו להעריך, וידענו להודות, ובהתרגשות שאין שני לה חיכינו ליום הגדול.

והנה הוא הגיע. גדול ונורא ומאיים ומרסק כמו שלא חלמנו לרגע.

הילד שלכם נולד עם מום בלב, כך בישר לנו הקרדיולוג כשוך הסער הראשוני. מום מורכב, ולא פשוט בכלל. וכאן בא הסבר שחלף במעגלים מזמזמים ליד האוזניים שלי על חדרים ועליות וצינורות הפוכים ומה לא. אף פעם לא למדתי על מבנה הלב קודם לכן, ואף פעם לא חשבתי שאת השיעור הראשון בנושא אעשה בכאלו תנאי שטח מדממים. אני חושב שהוא דיבר יותר לעצמו, הרופא, כי אני רק בהיתי בקיר, רואה מול עיני עיגולים שחורים,

ואשתי אפילו את זה לא ראתה. היא רק בכתה ובכתה, לא מצליחה לעצור את הדמעות לרגע.

ואף אחד לא אמר לה שתפסיק לבכות, ויהיה טוב, אף אחד. גם לא העובדת הסוציאלית שנלוותה אל הקרדיולוג ורק הגישה ממחטות נייר בזו אחר זו. כי אף אחד לא ידע מה יהיה כאן ברגע הבא. כרגע הוא בטיפול נמרץ, התינוק, ולא, ממש לא כדאי שתתאמצי ללכת לראות אותו, אמאל'ה. ברגע שהוא יתיצב יכניסו אותו לחדר ניתוח לניתוח ארוך ומורכב שאפשר לדעת איך הוא מתחיל, ואפשר לדעת גם מה רוצים לעשות בו, אבל בשום אופן אי אפשר לדעת איך הוא ייגמר ואיזה תינוק, אם בכלל, נקבל לידינו בסיומו.

מחצית היממה אחר כך שוב עמדתי מול דלתות סגורות. דלתות עבות, קרות כפלדה, חתומות. יודע שמאחוריהן שוכב לו התינוק שלנו, התינוק שלא זכיתי לראות אף לא פעם אחת, ואין לי מושג למי הוא דומה. אולי יש לו עיני תכלת, עמוקות וטהורות, ורגע לפני שהכניסו אותו לעולם של תרדמה עמוקה - הוא הביט בהן באימה גדולה על העולם המפחיד שצנח אליו, בו אפילו אבא ואמא לא עומדים לצידו?

חתמנו על המון ניירת קודם והמילים קפצו לי מול העיניים, כמו במחול שדים מטורף. פגיעה מוחית. לקות. עיוורון. חרשות--- כל כך הרבה סיכונים, וממש לא של אחד למיליון. כל כך הרבה נזקים אפשריים, והשלכות לכל החיים, וזה במקרה שיצליחו בכלל לתקן את הבעיה ולהציל את חייו.

התינוק שלי, שני קילוגרמים ושש מאות גרם, מוטל עכשו על מיטת הניתוחים. הלב שלו מושבת. מכונת לב-ריאה עובדת במקומו. השם. רחמים.

התחנן ליבי. תציל לנו את הילד. תן לנו ילד בריא. ילד בריא ושלם. ככה עמדתי מול הדלתות הסגורות ולחשתי מילים ללא הפסקה. ככה דפקתי עליהן באגרופים בלתי נראים, מנסה לבקוע את כל הדלתות ולקרוע את כל המסכים וכל השערים וכל המנעולים כדי שהתפילה הצורחת שלי, שמעולם בימי חיי לא היתה אחת שדמתה לה, תעשה את דרכה הישר אל כיסא הכבוד ותביא לי משם את שאלתי - תינוק בריא ושלם.

נסיתי לא לחשוב על האופציה השניה, השתדלתי להדחיק אותה הכי שאפשר - אבל היא קפצה לי כל הזמן מול העיניים בכל זאת. השם. יש דברים שלא יכולים לקרות, נכון? הרופאים יוצאים ופוכרים ידיים. אנחנו נכנסים למונית וחוזרים הביתה. ככה. בידיים ריקות. פותחים את הדלת ומניחים בצד את התיק שהכנו בהתרגשות לפני שהתרסקו עלינו החיים. ואז? מה? טומנים את הראש בכרית ובוכים עד שנגמרות כל הדמעות באוקיינוס? אז מה? ממשיכים לחיות, בכאילו?

פתאום חשבתי על כל האנשים שכבר עברו בחיים את החוויה הנוראית הזו. ויותר מפעם אחת ומפעמיים. שיצאו מהבית עם תקוות עד שמים וחזרו מנופצי חלומות, בידיים ריקות ובלב ריק עוד יותר. שעמדו במסדרונות בתי החולים וקיוו כל כך לחזור משם יום אחד ואוצר בידיהם, והם לא. פתאום חשבתי על כל האנשים האלו שעומדים כך כמוני, לא שש שעות ולא שישה חודשים אלא שש שנים ויותר וצורחים מנהמת ליבם המיוסר את אותה משאלה בדיוק. הם קורעים את השמים ואת עצמם ומתחננים על הדבר הזה. הדבר הזה בדיוק. אבאלה... הרגשתי שאני לא מסוגל. אנחנו לא נעמוד בזה. לא נוכל לחזור מכאן הביתה בידיים ריקות... זה הילד שלנו, זה התינוק שלנו, זה כל

השם, אתה יכול הכל. שום דבר לא נפלא ממך. אתה יכול לתת לו לב בריא, ולדאוג ששום דבר מכל הרשימה השחורה והנוראית הזו לא יקרה בדרך, ולא יינזק. ואתה תעשה לנו את הנס הזה, השם הטוב, נכון?